

The background of the cover is a stylized illustration. On the left, a man with short brown hair and a light beard is shown from the chest up, wearing a black t-shirt. He is looking over his right shoulder towards the viewer. Behind him, a large suspension bridge, resembling the Golden Gate Bridge, is depicted in shades of purple and blue. The bridge's structure, including its towers and suspension cables, is clearly visible. The overall color palette is dominated by purples, blues, and the man's skin tones.

NOVÝ KLUK

SARINA BOWEN

Nový kluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sarina Bowen

Nový kluk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOVÝ KLUK

NOVÝ KLUK

SARINA BOWEN

Copyright © 2023 by Sarina Bowen
Translation © Milena Hordinová, 2024
All rights reserved

ISBN tištěné verze 978-80-269-2486-9
ISBN e-knihy 978-80-269-2492-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2493-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2488-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

POZNÁMKA AUTORKY

Pokud budete sledovat hokejový zápas, uvidíte, jak za střídačkou stojí kondiční trenér. On (nebo ona) je ten, kdo vyběhne na led, když se některý z hráčů zraní.

Než jsem začala psát tuto knihu, neměla jsem nejmenší tušení, co takový kondiční trenér vlastně dělá. Nemají na starosti posilování a dobrou kondici svěřenců. Jsou to certifikovaní zdravotníci, profesionálové.

Moje speciální poděkování patří hlavně nadšené čtenářce a kondiční trenérce Corie H., která mě odkázala na příslušné zdroje a radila mi s Hudsonovým zraněním. Děkuji! Všechny případné chyby jsou jen mé vlastní!

Zdravím z Nové Anglie,
Sarina B.

PRVNÍ KAPITOLA

GAVIN

ÚNOR

„VYJDI SI VEN,“ řekla moje sestra. „Pobav se.“ Doslova mě dotlačila ke dveřím našeho nového bytu. „Co ti je platné, že máš bezplatné hlídání, když toho nevyužiješ?“

„Můžu si aspoň vzít bundu?“

„Určitě.“ Potetovanou paží ji vytáhla ze skříně a vrazila mi ji do ruky. „Tumáš. Už vypadni. Zajdi si do kina. Nebo do baru. Seznam se s pěkným klukem. Bav se jako dospělák, než zapomeneš, jaké to je.“

Snažil jsem se najít nějaký argument, ale vtom z pohovky vyskočila moje sedmiletá dcera Jordyn. „Ách, teto Reggie! ,Love is Open Door ‘!‘“

„Super!“ souhlasila moje sestra. „Jdeme na to!“

Obě si právě pouštěly písničky z filmu *Ledové království*. Mně osobně se dobré filmy od Disneyho líbí, jenže *Ledové království* u nás běželo pořád dokola už několik let. Po takové době byste v tom sotva hledali zábavu pro dospěláka.

S Jordyn jsem se přestěhoval do Brooklynu zčásti i proto, aby se blíž poznala s mojí punk rockovou sestrou.

Tak jsem poslechl. Oblékl jsem si bundu, zamával jim na rozloučenou a odešel.

Venku byla chladná únorová noc, i když v Brooklynu není zdaleka taková zima jako v New Hampshire, kde jsme s Jordyn ještě před pár dny bydleli. Další výhodou Brooklynu je, že tady nepotřebuju auto. Z mého nového bydliště je to pěšky blízko na všechna místa, která potřebujeme.

Přinejmenším to tvrdila realitní makléřka, když mi před měsícem byt ukazovala. Že se přestěhujeme, jsem se rozhodl během jediného dne hned poté, co jsem přijal novou práci v brooklynském hokejovém týmu Bruisers.

V minulosti jsem udělal bez rozmyslu spoustu věcí. Býval jsem veselý bezstarostný kluk, který žil jen pro zábavu. Jenže to bylo moje mladší já. Neměl jsem co ztratit a nezáviselo na mně tolik lidí.

Teď, když kráčím podél honosných historických domů, se svého rozhodnutí trochu děším. Nová práce. Nové bydliště. Nová škola pro Jordyn.

Je toho moc. Měl jsem pocit, že jsem se ztratil, a to doslova.

Radši jsem ani nevytáhl telefon, abych se podíval na mapu, protože jsem nechtěl vypadat jako turista. Prostě jsem pokračoval v chůzi, odbočoval a pokračoval zajímavými ulicemi, na které jsem narazil.

Po chvíli mě řada obytných domů dovedla k obchodům. Řekl jsem si, že bych mohl nakoupit nějaké potraviny, i když to nebylo přesně to, co Reggie považovala za „zábavu pro dospělé“.

Když jsem zabočil na Atlantic Avenue, začalo být na ulici rušno. Potkával jsem spoustu lidí. Bylo úterý,

půl deváté večer, a v restauracích čekali skvělé zisky. Možná jsem už zapomněl, jak se flámuje, ale to neplatilo pro ostatní lidi v mém novém bydlišti.

Reggie tvrdila, že jsem nejstarší pětadvacetiletý kluk, jakého zná. A nejspíš měla pravdu. V příští chvíli mi zazvonil telefon. Okamžitě jsem ho vytáhl z kapsy pro případ, že by nastala nějaká nepředvídaná situace a moje sestra potřebovala pomoc.

Přestaň se dívat na telefon, psala Reggie. *Výraz do ulic a bav se aspoň z poloviny tak, jako se právě teď bavíme my.* Přidala fotografii, na které byla převlečená za Elsu, moje dcera si oblékla kostým Křištofa. Jordyn bylo sedm a rozhodla se, že všechno bude dělat jinak než ostatní sedmileté dívky.

Úžasně. Pohled na Reggie a Jordyn mě zahřál u srdce.

Budeme v pořádku. Stěhování do New Yorku nebyla tak velká chyba. A my se New York naučíme milovat. Zhluboka jsem se nadechl a napsal jsem odpověď. *Roztomilé. Ale proč mi píšeš, když nechceš, abych se díval na telefon?*

Jen jsem tě zkoušela, odpověděla. *Ted' si najdi nějakého fajn kluka a domů se dřív než ráno nevracej.*

Dobrá. Přesně takhle to udělám. Strčil jsem telefon do kapsy a pokračoval v cestě.

Kdysi jsem proflámovanou noc považoval za dobrodružství. Jenže teď mi stačilo, abych si úplně sám vyšel na hodinovou procházku, zatímco mi sestra hlídala dítě.

Na Atlantic Avenue je hromada restaurací, ale nemohl jsem se odhodlat vejít dovnitř a požádat o stůl pro jednoho. Šel jsem dál a skončil na mnohem klidnější ulici Hicks. Zastavil jsem před sportovním barem, kde nebylo tak plno. Rozhodl jsem se, že si sednu k baru a objedná si křídýlka.

Otevřel jsem dveře a uvědomil si, že v televizi nad barem dávají hokejový zápas. Bral jsem to jako dobré znamení. Za dva dny nastoupím do nového zaměstnání v hokejovém klubu NHL v Brooklynu. Nikdy dřív jsem s hokejovými hráči nepracoval, a proto jsem byl trochu nervózní.

Dobré znamení jsem nemohl ignorovat.

U baru jsem uviděl několik volných míst. Nejspíš proto, že bylo teprve úterý. Posadil jsem se a objednal pivo u postaršího sympatického barmana. „Dneska to bude skvělá hra,“ řekl. „Máme šanci porazit Boston.“

„Paráda,“ prohodil jsem, zatímco jsem čekal, až mi natočí pivo.

Zatím jsem se nepovažoval za fanouška Brooklynu. Ještě jsem pro ně nezačal pracovat. Také mi to připadalo neloajální k Eddiemu. Můj manžel, který zemřel před dvěma roky, fandil Bostonu. Skvělé časy.

Během dospívání jsem se zajímal o spoustu různých sportů, ale hokej mezi nimi nebyl. Pak jsem potkal Eddieho. Sledování hokeje bylo součástí našeho namlouvacího rituálu. Strávili jsme spolu tři nádherné roky, než ve dvaatřiceti letech zemřel při autonehodě.

Lidé mi říkali: „Na sedmiletou dceru vypadáš hrozně mladě.“ Eddie byl o devět let starší, a když jsem ho poznal, byl už otcem. Nikdy jsem si nedokázal představit, že bych randil se singl otcem batolete. Tohle jsem na seznamu přání neměl.

Jenže Eddie byl mimořádný a já se do něj bezděčně zamiloval. Často jsme se doma společně dívali na televizi, protože sám vychovával dítě.

A pak jsme *my* vychovávali dítě.

A teď *já* vychovávám dítě.

Tolik mi chyběl. To byl také jeden z důvodů, proč jsem požádal o práci u hokejového týmu. *Eddie by*

z toho byl nadšený, uvědomil jsem si. A přitom to byl jen chvilkový nápad.

Doslova mě uzemnilo, když mi nabídli práci. Ted' jsem seděl na barové židli v Brooklynu a doufal jsem, že to bylo správné rozhodnutí.

Mezitím přede mnou přistálo pivo a já se vděčně napil. Rozhlédl jsem se po baru a uvědomil si, že v něm je *hromada* hokejové výstroje. Na jednom konci baru podepsaný dres Brooklyn Bruisers, na druhém konci dres Brooklyn Bombshells.

I tohle by Eddieho potěšilo, i když by dál fandil Bostonu.

Brooklyn na obrazovce získal puk, ale nic zvláštního se nedělo. Každopádně nic dobrého. Boston měl velkou převahu. Hrál se na jejich stadionu a fandové Bostonu umí být hodně hlasití.

Nechtěl jsem se s barmanem hádat, ale nezdálo se, že Brooklyn vyhraje. Ale to nám ukáže čas.

V okamžiku, kdy mě tohle napadlo, posadil se na vedlejší židli nějaký chlápek. Sedl si hned vedle mě, i když měl k dispozici celou řadu barových stoliček.

Uběhlo snad sto let od chvíle, kdy jsem byl single a seděl sám v baru, ale vrátil se mi starý reflex a já pootočil hlavu, abych si ho prohlédl. *No ne*. Byl to skvělý exemplář. Široká ramena, pískově hnědé vlasy a hluboké hnědé oči. A navíc mužná tvář se silnou čelistí a strništěm, po jehož doteku by mě určitě páčila stehna.

Ouha. Moje představy se rychle stupňovaly. Tohle se stává po dlouhých dvou letech odříkání.

Napadlo mě, že bych se měl uklidnit, ale pak si mě ten fešák začal nenápadně prohlížet. Naše pohledy se setkaly a mně se zrychlil pulz.

„Ahoj,“ pozdravil jsem. V seznamování dokážu být skvělý.

Rychle zamrkal. Přísahal bych, že se mu rozšířily zorničky.

Jenže pak k nám přišel barman a chlápek odvrátil oči tak rychle, že jsem málem dostal šok.

„Nazdar, Pete,“ řekl a veškerou pozornost obrátil na barmana.

„Brý večer,“ pozdravil Pete s úsměvem. „Přišel ses podívat na hokej?“

„Jasně. Můžu dostat pivo a svou obvyklou objednávku?“

„Kdykoliv, chlapče.“ Pak se obrátil na mě. „Přejete si jídelní lístek?“

„Sakra, jistě,“ řekl jsem. „Sem s ním.“

Barman přede mě položil jídelníček a já se pustil do zkoumání nabídky.

Můj nový kamarád neřekl ani slovo, dokud barman neodešel. „Promiňte, že vás tak utiskuju, ale máte jedno z nejlepších míst v místnosti.“

Málem jsem zavtipkoval, jak skvělé moje *místo* je. Málem, ale udržel jsem se na uzdě. „Vůbec mě neutiskujete,“ řekl jsem místo toho. Snažil jsem se, aby můj hlas zněl neutrálně. „Doporučíte mi něco? Vypadá to na běžnou nabídku.“

„Lituji, nemůžu,“ odpověděla ta perfektní zarostlá tvář. „Vždycky si objednávám to samé. Ale kluci říkali, že burger a nachos jsou přesně takové, jaké člověk čeká.“

„Dobrý tip.“ Mávl jsem na barmana a objednal si nachos.

Dneska večer se rozšoupnu. Sýrové nachos k večeři.
Pro začátek.

DRUHÁ KAPITOLA

HUDSON

SKVĚLÉ. NEJSPÍŠ JSEM všechno zkazil. Všiml si mě skutečně nádherný kluk a já zpanikařil.

Chlapi na mě obvykle neletí. Přinejmenším v tomhle baru. Byl to snad jeho úsměv? Úplně mě rozhodil. Na chvíličku jsem zapomněl na všechny důvody, proč bych se měl soustředit na hokej.

Jenom hokej.

Přesto jsem se nenápadně podíval jeho směrem a pokusil se zjistit, čím mě tak vzrušuje. Tmavě blondáté vlasy. Vypasované tričko s nápisem Hanks' Gym a svalnaté paže, které nejspíš strávily dost hodin v Hanksově posilovně, ať to je cokoliv. Není ale objemný. Má štíhlé svaly a pěkně vypracovaný hrudník. Blondáté chlupy na předloktí.

Najednou se zasmál a já jeho smích cítil až ve slabínách. „Viděl jste to? Uf. To je trapný.“

Právě včas jsem obrátil pohled k televizi, abych viděl opakování záběru. Jejda. Situace se nevyvíjela zrovna nejlíp. Bostonský obránce sebral Castrovi puk a Silas musel padnout na zem, aby zachránil situaci.

Na ledě byl slušný chaos, ale moje oči hledaly nový

oblíbený cíl. Svět je plný atraktivních, vypracovaných mužů a mě obvykle nenapadne, abych na ně zíral. Můj souseď byl jednoznačně kus. Na moment jsem si představil, jak by se to mohlo vyvíjet dál: koupím mu drink, koukneme se na zápas a pak ho pozvu na malé úterní noční uvolnění.

Jenže to všechno byla jen moje fantazie. Chtěl jsem přijít na lepší myšlenky, protože jsem měl špatný den. Popravdě, celý rok byl špatný. A to jsme měli teprve únor.

Jediným důvodem, proč jsem tu vůbec seděl, bylo, že mě Bruisers nenechali hrát s Bostonem. Zdravotníci mě poslali ke specialistovi, aby zjistil příčinu bolesti a otoku kyčle.

Doktor našťěstí řekl, že to je jen naražené. Jenže bolest mě vždycky vyřadí v nepravý čas. Před čtyřmi týdny jsem v Chicagu cvičil v posilce. Měl jsem za sebou celou šňůru nepovedených zápasů, ale snažil jsem se zůstat pozitivní a tvrdě jsem pracoval.

A co se stalo pak? V úplně propoceném tričku mě zavolali do kanceláře generálního manažera. Věděl jsem přesně, o co jde. *Je to tu znova*, pomyslel jsem si, když mi velký šéf v rychlosti poděkoval za moje služby a poslal mě, abych si zabalil, protože večer letím do New Yorku.

Vyměnili mě za brankáře a výběr v prvním kole draftu.

Výměny jsou normální. Nemělo by se to brát osobně, ale já to tak bral. Za posledních pět let to byla už čtvrtá výměna. A to je hodně vysoké číslo.

Když člověka pořád vyměňují, je to velmi matoucí a stresující. Nebylo tedy velkým překvapením, že se mi nedaří ani na ledě Brooklynu. Na svoje nové spoluhráče jsem si zatím nestačil zvyknout.

Další ponížení přišlo, když vytáhli můj bolavý bok. Teď jsem seděl v baru a v televizi sledoval vlastní tým, který hrál beze mě. Taková potupa. Dokonce jsem se nemohl dívat ani doma, protože v sousedním bytě se někdo díval na *Ledové království* a z plných plic si k tomu zpíval. A já vůbec neslyšel tu zatracenou hru.

„Možná tohle není ten správný bar, kde bych měl něco takového říkat,“ prohodil sexy chlápek vedle mě. „Ale Brooklyn vypadá trochu rozhozeně.“

Moje loajalita je jako reflex. „*Tolik* rozhození zase nejsou.“ Až na to, že vypadají hodně rozhozeně. „Mimochodem, jmenuji se Hudson,“ dodal jsem z neznámého důvodu.

„Já jsem Gavin,“ odpověděl a podal mi ruku. „Rád tě poznávám.“

Krucí. Zase ten úsměv. Vřelý jako letní den. V koutcích šedých očí se mu při úsměvu dělaly malé vrásky, jeho stisk byl příjemně pevný.

Znovu to mezi námi zajiskřilo. Zadíval se mi do očí a já se nemohl přinutit, abych odvrátil pohled.

Vtom jsme zahlédli, jak se blíží Pete se dvěma talíři, a on se otočil. „Jídlo, hoši.“ Položil je před nás na bar, jako bychom večeřeli společně.

Myslím, že to tak i bylo. Až skončí hokej, tak odsud vypadnu. Půjdu rovnou domů a pustím si nějaké video, abych se připravil na příští zápas s Minnesotou.

Měj se na pozoru, Newgate, připomněl jsem si. *Vydrž.*

Popadl jsem vidličku a odstranil housku, která ležela na zeleném salátu. Jestli si můj nový kamarád Gavin myslel, že moje večeře bez sacharidů je divná, tak neřekl ani slovo. On sám se šťastným výrazem chroupal nachos.

Byl to krásný zvuk a můj vzpurný mozek uvažoval, k jakým dalším zvukům bych ho mohl přinutit.

Jako by k něčemu takovému mohlo někdy dojít.

Pustil jsem se do jídla, zatímco hra získávala na rychlosti. Castro byl zrovna u puku a moji chlapci se pokusili o zázrak.

Po pár minutách však soupeř útok zastavil a já sledoval, jak se puk vrací do našeho obranného pásma.

Můj tým měl ten večer velké potíže a naše vyhlídky byly špatné. A já tam nebyl, abych mu pomohl.

Bezgólová první třetina se chýlila ke konci. Vtom jeden hráč Bostonu podrazil Castrovi nohy a ten upadl ve chvíli, kdy se snažil zachytit přihrávku. Puk zamířil přímo k čekajícím hokejkám soupeře.

A co bylo ještě horší – rozhodčí neodpískal faul.

„Do prdele!“ vykřikl jsem. „Dělej, Crikey. Vrať jim to. Tohle jim nesmí projít.“

Bylo jasné, že mladší z našich dvou bitkařů našel příležitost k první rvačce. Shodil rukavice dřív, než by člověk stačil říct *jdeme na to*.

Ten večer v baru panovalo ticho, ale všechny oči byly upřené na televizní obrazovku.

Gavin zavrtěl hlavou. „Já ty bitky nechápu.“

„Jo? Je to otázka cti,“ vysvětloval jsem. Uvědomil jsem si, že tenhle hezoun netuší, kdo jsem. „Nemáš rád násilí?“

„To nemám. Ale je v tom ještě něco víc.“ Ukázal na obrazovku. „Je tam třiadvacet rozmazlených hřebeků, kteří jsou skvěle placení.“ Oči se mu během řeči rozzářily. „Mají optimální tréninkové podmínky a specialisty na každou blbost. Ale pak to vypadá takhle: *jdeme na to a vymlátíme jeden druhému duši z těla. Někdo nám pak sundá pozlacené bandáže a dá nás zase dohromady.*“

Tolik mě to rozesmálo, že jsem se málem udusil vlastním salátem. Právě mě nazval *rozmazleným hřebečkem* a vypadal při tom skvěle.

Jenže já to takhle nemohl nechat. „Máš dojem, že americký fotbal je o něco lepší?“

„Krucí, to ne,“ vyprskl. „Americký fotbal by měli zakázat. V padesáti budou mít všichni poškozené mozky.“

Vzdal jsem sledování obrazovky a jen na něj zíral. „Dobrá. Jaký sport ti tedy dává nějaký smysl?“

„No, hromada. Často se dívám na normální fotbal. Kondice hráčů je úžasná. Tenis je další z mých oblíbených. Taky mám rád vytrvalostní sporty. A rád sleduju závody na lyžích. Jsem obrovský fanda vypracovaných těl v pohybu.“ Přimhouřil oči, jako kdyby si najednou nebyl úplně jistý sám sebou. „Ty ne?“

„Rozhodně se mi to líbí,“ souhlasil jsem. Kruci, já s ním flirtuju. Měl bych s tím přestat, ale ve skutečnosti se mi nechťelo.

Radši jsem se podíval na obrazovku. Hergot. Můj tým právě zkazil přihrávku. A než jsem dojedl večeri, bylo to ještě horší. Na konci druhé třetiny jsme prohrávali o dva góly.

Přišel Pete, aby uklidil můj talíř. „Dáš si dneska ještě jedno pivo?“

„Jasně,“ překvapil jsem sám sebe. „Světlé pivo. A skleničku toho, co pije on.“ Ukázal jsem na svého souseda, který právě dojídal nachos.

„To je od tebe milé,“ řekl tiše, když Pete odešel.

„Musíš se smířit s mými nadávkami. Už prohráváme o dva góly.“

„Podle mě o dva góly vyhráváme.“

Otočil jsem se na židli. „Fanda Bostonu? Fakt? Uvědomuješ si, že jsme v Brooklynu?“

Chlápek pokrčil rameny. „Já jsem z Nové Anglie. A Boston je letos ten lepší tým. Taková je pravda.“

Bože. Potlačil jsem smích. Nejspíš by měl vědět, že svoje hokejové rozumy vykládá profesionálnímu hokejistovi. Radši mu to neřeknu. Takhle to bude větší legrace. A taky jsem zrovna neměl náladu, abych mluvil o sobě.

Hergot. Dneska jsem jen frustrovaný hokejový fan-
da. Nutně potřebuji, aby to Brooklyn dotáhl do play-
-off. Potřebuji to mnohem víc než kdokoliv jiný v tomhle baru.

Můj tým předvedl skvělý pokus o gól, který překa-
zil jen výborný zákrok Bostonu. „Dělejte, kluci, ještě jednou.“

„Vypadají unaveně,“ řekl.

„Není divu, že jsou unavení. Začátkem tohohle tý-
dne měli jeden zápas za druhým.“

Měl bych tam být s nimi a nesesdět tu jako nějaký
ztroskotanec.

„Víš co?“ řekl nečekaně Gavin. „Četl jsem, že
Castro hrával levé křídlo.“

„Vážně?“ zeptal jsem se vyhybavě. Je to pravda,
jenže tenkrát jsem u týmu ještě nebyl.

„Měli by ho vrátit zpátky,“ pronesl vážně můj nový
kamarád. „A navíc Drake by měl hrát na středu. První
dvě řady jsou strašně nevyrovnané.“

„To se mi líbí,“ prohodil Pete, který nás právě míjel
s čistými sklenicemi. „Dobrý nápad.“

Odfíkl jsem si. „Možná bys měl zaskočit ke generál-
nímu manažerovi a říct mu to. Sedí nedaleko odtud.“

Místo aby se cítil dotčeně, obdařil mě Gavin širo-
kým úsměvem. Připadal jsem si jako kretén, proto-
že jsem na něj byl nepříjemný. Byl tak atraktivní, že
jsem znovu cítil jeho úsměv až ve slabinách.

„Co si myslíš o obranných dvojicích?“ zeptal jsem se. Nemohl jsem si pomoci.

„Moc nadšenej nejsem,“ odpověděl a já nevěděl, jestli se mám smát, nebo brečet. Radši jsem si lokl piva.

O pět minut později Boston znovu tvrdě fauloval. Tentokrát to odnesl Tank, můj spoluhráč obránce. „Zatraceně, to byl krosček!“ vykřikl jsem směrem k televizi. „Hej, rozhodčí! Seš úplně slepej!“

A bylo ještě hůř. O třicet vteřin později nám ti parchanti dali další gól. Tři nula. Zasténal jsem.

„Ouvej,“ ozval se Gavin a dopil pivo.

Postavil jsem skoro plnou sklenici na bar. Bylo pro mě skutečným utrpením, když jsem musel sledovat, jak můj tým prohrává. A já tam nebyl, abych je podpořil.

„Hej, co si takhle zahrát kulečnick?“ zeptal se najednou Gavin. „Myslím, že jsem v zadní místnosti viděl volný stůl. A pokud jde o tuhle hru? Je konec a nemá cenu fandit.“

„Není,“ reagoval jsem automaticky. Je *samozřejmé*, že budu zápas sledovat až do samého konce. V podstatě je to moje práce.

Jenže pak Boston znovu skóroval. Byl jsem v háji. Sledovat takovou hru bolí a na zítřejší schůzce mě bude kouč Worthington nutit, abych se na to znovu díval na videu. „Pořád platí nabídka na kulečnick?“ uslyšel jsem sám sebe. „Nebo radši ping-pong?“

Šedé oči se mu rozšířily. Pak vytáhl peníze, aby mohl zaplatit účet. „Ping-pong *miluju*. Kde to je?“

Musím přiznat, že v ping pongu jsem dobrý. Většina hokejistů ho miluje a většina týmů má ve svých tréninkových halách i stůl na stolní tenis.

Vzápětí se ukázalo, že i Gavin je skvělý. Rozhodně to s ním nebylo jednoduché. Zaujal rozkročený postoj a jeho nádherné tělo bylo naprosto uvolněné. Vzdychky dostihl míček, ať jsem ho poslal kamkoliv.

Sledoval jsem, jak mi ho vrací, aniž mu to ubralo na přitažlivosti, kterou mě tolik okouzлил. Jak rád bych držel tu krásně tvarovanou čelist ve svých dlaních a prsty zkoumal jeho tvář. Toužil jsem hladit jeho blondáté vlasy.

Naše hra byla zábavná. Skutečně zábavná. Já vyhrál první set, ale jen taktak.

„Jsi docela dobřej,“ řekl. A zase tu byl ten sexy úsměv.

„Není to zlé. Jen se mi dneska moc nedaří backhand.“

„To není pravda,“ odporoval. „Tvůj backhand je v pořádku, ale způsob, jakým odpaluješ, tě trochu zpomaluje.“

Vyprskl jsem smíchy. „Moment, to myslíš vážně? Co jsi vlastně zač, nějaký pingpongový guru?“

Pokrčil rameny. „Kdysi jsem učil tenis. Princip je vlastně úplně stejný. Dívej.“

Položil pátku a obešel stůl. Najednou stál těsně vedle mě. Položil mi paži kolem těla a uchopil zápěstí, ve kterém jsem držel pátku. „Takže, tvůj pohyb pátkou je v pořádku.“ Posunul mi paži do pozice na backhand.

Pevně mi svíral zápěstí. Nedělal nic nepřístojného, například že by mě hladil palcem. Ale na tom nezáleželo. Mně se jeho pevný stisk *líbil*. Rád bych ho cítil po celém těle.

Dokázal jsem si to naprosto jasně představit. Jak mi jeho silné ruce stahují tričko přes hlavu. I sebe, jak líbám ten úžasný úsměv na jeho tváři.

„Ale ty zároveň příliš natáčíš tělo,“ řekl a krátce mi poklepal prstem na záda. „Drž tělo otočené ke stolu,

takže když dokončíš odpal, zůstaneš stát v tom správném úhlu.“

„Dobře,“ prohodil jsem zbytečně, když znovu pohnul mojí paží. Úplně jsem ztratil sled myšlenek.

„Už mi rozumíš?“ zeptal se Gavin.

Místo odpovědi jsem pootočil hlavu a přes rameno se na něj podíval. Jeho obličej byl jen pár centimetrů ode mě. Oči se mu trochu rozšířily, jako kdyby nemohl uvěřit, že jsem to udělal.

„Máš ještě další finty, které bys mi chtěl ukázat?“ pronesl jsem tiše.

Připadalo mi, že příštích několik vteřin trvalo celou věčnost. Předně jsem nevěřil, že něco takového dělám. I Gavin byl trochu vyvedený z míry. Očividně má zájem. Ale přesto váhá.

Zadržel jsem dech. Báł jsem se, že mě odmítne, a taky jsem se děsil toho, že ne.

Pomalů si olízl rty, pustil moje zápěstí, ale neustoupil. Naopak, maličko se ke mně přitiskl. „Jo,“ zašeptal. „Myslím, že mám.“

No, to bylo rychlé.

Něco takového *nikdy* nedělám. Musel jsem přijít o rozum, když jsem v baru, kam pravidelně chodí můj tým, sbalil kluka. Musím trochu ubrat. „Radši dokončíme hru,“ zašeptal jsem. „Vsadíš se o pět doláčů?“

„Jasně,“ souhlasil a pomalu se usmál. „Jen o pět?“

„No, držel jsem se trochu zpátky.“

Rozesmál se a v jeho smíchu jsem cítil slib. „Určitě? Proč?“ Z otázky bylo cítit, že se mnou flirtuje. „Snažíš se mi lichotit?“

Najednou jsem zrozpačitel, a tak jsem jen pokrčil rameny. Jenže přesně to jsem dělal. Chtělo se mi trochu žít. A trochu žít pro mě znamená, že vezmu toho kluka k sobě domů a strhám z něj oblečení. Uplynula

hodně dlouhá doba od chvíle, kdy jsem naposledy pocítil takovou touhu.

Celé *roky*.

Byl jsem si naprosto jistý, že mě chce stejně jako já jeho. Žádní chlapi na sebe v baru nezírají tak, jako jsme se na sebe dívali my dva.

Určitě se to neděje v *tomhle* baru.

Do prdele. Byl to špatný nápad. Sklopil jsem oči, i když jsem se musel přemáhat.

Gavin se vrátil na druhý konec stolu, abychom mohli dokončit hru. Zaklepal pálkou na stůl. Dal mi tak najevo, že je připravený. „Tak se ukaž, chlape. Snaž se.“

„Dobrá. Řekl sis o to.“ Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. A pak jsem prudce podal.

Gavin mi vrátil úder rychlostí, která byla pro lidské oko těžko postřehnutelná.

Byl bych se zasmál, ale měl jsem dost práce míček vybrat. Jen taktak jsem se trefil. A jeho odpal byl jako rána z pušky.

„Ježíši,“ vydechl jsem, když jsem se neúspěšně natáhl po míčku. Jenže tentokrát mu to vyšlo a získal bod.

Uvědomil jsem si, že budu o pět dolarů lehčí.

TŘETÍ KAPITOLA

GAVIN

TAKHLE JSEM SE NEBAVIL už hodně *dlouho*. Hudson byl skvělý soupeř s rychlými reflexy a chápavým úsměvem, který nasadil po získání každého bodu.

Dokonce i když jsem vyhrával já. Bylo jasné, že zápas pro něj bude debakl, ale něco mi říkalo, že tenhle chlápek mi nic nedá zadarmo.

Neznamenalo to však, že bude brzy konec. Protahoval jsem každou rozehrávku a pozoroval jeho reflexy, dokud jsme se oba, trochu zadýchání, nerozesmáli. Získal jeden nebo dva body, ale já obvykle bodoval dřív, než získal převahu.

Po mé výhře se zasmál. „Krucí. Porazit mě ti nedalo moc velkou práci.“

Pokrčil jsem rameny, jako kdyby to byla maličkost. Srdce mi však tlouklo radostí a celý jsem zářil. Uvědomil jsem si, že si přeji jen jediné. Rád bych ho *porazil* i úplně jiným způsobem. Po dlouhé době to bylo poprvé, co mě přepadla taková touha. Po *skutečně* dlouhé době.

Dřív jsem se rád bavil. Vymetal jsem večírky. Jenže žal dokáže člověka změnit. Ten večer jsem však cítil,

jak se na povrch dere moje staré já. Ten pohledný cizinec na druhém konci stolu mi ho pomohl znovu najít.

„Jsi skutečný dravec. Dlužím ti pět dolarů.“ Sáhl do kapsy pro peněženku.

Zvedl jsem ruku. „Promiň, já žádný prachy nechci. Budeš si to muset odpracovat.“ Jo, konečně jsem tu absurdní větu vypustil z úst. A nelitoval jsem toho.

Chvilí držel ruku na zadní kapse, ale pak položil dlaně na stůl a zkoumavě si mě prohlížel. „Určitě?“

„Jo, určitě.“ Moje odpověď zněla suverénně, ale pro mě to byl důležitý okamžik. Od Eddieho smrti jsem s žádným klukem nebyl.

Hudson na druhém konci stolu nejspíš vedl vlastní vnitřní boj. Na jeho mužné tváři se objevil zamyšlený výraz. Možná i trochu znepokojený. Položil pátku a podíval se přes rameno, aby se ujistil, že jsme v místnosti sami. Nikdo tam nebyl. V místnosti na ping-pong jsme byli jediní. Podíval se mi do očí. „Já tohle nedělám.“

„Ach.“ Jeho slova mohla mít spoustu významů. „Myslíš náhodné známosti? Nebo kluky?“

„No, obojí.“

Hergot. „Ty nejsi ženatý,“ zašeptal jsem. „Je to tak?“

Rozesmál se. „Ne. V žádném případě.“ Otočil hlavu směrem k baru a já najednou dostal strach, že jsem všechno zkazil. Ale on místo omluvy řekl: „Bydlím jen pár bloků odtud. Ale nejdřív se musím vyrovnat s Petem. Sejdeme se venku?“

Okamžitě mi to došlo. Nechtěl, abychom vyšli společně, a nevěděl, jak to říct.

„Jistě,“ prohodil jsem s předstíranou nenuceností. „Počkám venku. Pospěš si.“ Sundal jsem bundu ze skoby na stěně, prošel jsem kolem něj a skrz bar zamířil ke dveřím.

Na barmana jsem se vůbec nepodíval. Určitě se s Hudsonem dobře znali a já nemusel moc přemýšlet, abych pochopil, proč můj nový přítel nechce, aby ho někdo viděl s chlapem.

Je to dobrý, pomyslel jsem si. Možná jen experimentuje. A my nemáme žádné rande. Jde jen o sex.

Přesto jsem na hrudi cítil chvění. *Jen sex.* Skutečně přejdu domů s cizím chlapem? Po tak dlouhé době?

Únorový vzduch byl osvěžující. Popošel jsem dál ode dveří, aby na mě nebylo z oken baru vidět. Doufal jsem, že Hudson se s barmanem nebude loučit moc dlouho. Já se zatím snažil vymyslet důvod, proč tohle všechno byl špatný nápad.

Jenže já si to přál. Musel jsem skončit se svojí izolací, i když jsem věděl, že se pak budu cítit mizerně.

Takhle přeci vypadá posun dopředu, je to tak?

Naštěstí mě Hudson nenechal moc dlouho o samotě s vlastními myšlenkami. Objevil se o minutku později a s odhodlaným výrazem zamířil rychlým krokem ke mně. Jeho sexy výraz se mi líbil. Jako kdyby se nemohl dočkat, až mě obejmě.

Oba máme stejný pocit, brácho.

„Jdeme,“ prakticky zavrčel. Společně, bok po boku, jsme ušli pár kroků. Jakmile jsme však odbočili za roh, Hudson se zastavil, přitlačil mě ke zdi domu a začal mě vášnivě líbat.

Pár vteřin jsem byl tak překvapený, že jsem nestačil zareagovat. Jenže jeho rty byly pevné a zároveň laskavé a jeho ruce mi sevřely ramena s takovým odhodláním, že mě úplně odzbrojil.

„Hmm,“ zašeptal jsem do jeho rtů.

„Vyprávěj mi o tom,“ zamumlal. „Na tohle jsem čekal celý večer.“

Chytil jsem ho za bundu a natáhl se pro další žhavý polibek. Naše hrudi do sebe narazily, jeho jazyk se setkal s mým. Chutnal po pivu a byl cítit touhou. Pak udělal malý krok dopředu a přitiskl se ke mně boky. Tvrdá boule pod jeho poklopcem se nedala s ničím zaměnit. Do celého těla mi jako oheň vystřelil nový nával touhy.

„Páni,“ zašeptal jsem. „Ahoj tam dole.“

Hrud' se mu otřásla smíchem. A pak mě svým penisem přitiskl ještě více ke zdi.

Znovu mě začal náruživě líbat. Jeho chování mi připadalo trochu agresivní, ale nenahánělo hrůzu.

Měl jsem však pocit, že je v podstatě zranitelný, ale nedokázal jsem vysvětlit proč. Jako kdyby chtěl agresivitou zamaskovat, jak je nervózní. Nejspíš jsme oba vybočili ze svých komfortních zón.

A já neznal nic příjemnějšího.

„Zatraceně,“ vydechl a přestal mě líbat. „Jsi přesně to, co potřebuju, ale nevěděl jsem o tom.“

To mě povzbudilo. Taky můj penis, který se snažil dostat z mých boxerek do jeho. „Myslím, že tohle říkáš všem klukům,“ zašeptal jsem. Ještě pevněji jsem se přitiskl k jeho bokům.

Zvuk, který vydal, se napůl podobal zasténání, napůl smíchu. „Je to už strašně dávno. Radši tě teď vezmu domů a vykouřím tě dřív, než zapomenu, jak se to dělá.“

Panebože. „Ano, prosím.“

Odtáhl mě ode zdi a zavedl mě do postranní uličky. Byla to jiná cesta, než jakou jsem se sem dostal, ale určitě mě vedl přibližně stejným směrem, jakým bylo moje bydliště v Brooklynu.

Alespoň jsem si to myslel. Doufal jsem, že až skončí tohle noční dobrodružství, najdu cestu domů.

Člověk si však nedělá velké starosti, když má vedle sebe nadržného sexy kluka. Jakmile jsme došli na roh, rozsvítilo se na přechodu červené světlo. Začala nás míjet auta a já téměř zklamaně zakňučel. Jako nějaká ženská. Snažil jsem se utěšit alespoň tím, že jsem položil ruku na Hudsonův pevný zadek.

Úžasné. Byl tvrdý jako kámen. „Určitě jsi strávil spoustu času děláním dřepů.“

S úsměvem, který úplně změnil jeho obličej, se otočil. Když se smál, vypadal o pět let mladší. „Nedokážeš si ani představit kolik.“ Znovu se podíval přes rameno. Na vteřinu mě napadlo, že hledá případné diváky.

Nic takového. Hledal jen nějakou plochu, ke které by přitiskl moje roztoužené tělo. Pevné ruce mi položil na hrud' a můj zadek přitiskl k reklamnímu sloupu. O vteřinu později mi začal jazykem zkoumat ústa.

Znovu mě zaplavila touha. Strčil jsem mezi nás ruku, zašmátral a pak beze studu vzal do dlaně jeho poklopec.

„Kruci, ano,“ zasténal. „Nemůžu se dočkat, až z tebe strhám všechny hadry.“

Nebyl to zrovna Shakespeare, ale na mě to i tak zabralo. Lehce jsem ho kousl do rtu a pak jsem mu oběma dlaněmi zvedl bradu, abych mu mohl olíznout krk. Strniště na krku mě škrábalo do dlaně, ale on jen šťastně zabručel. Ta vibrace mi vystřelila rovnou do rozkroku.

Uvědomil jsem si, že jsem málem zapomněl, jaký to je pocit. Nejen vyhlídka na sex, ale celé to dobrodružství. Po *dlouhém* spánku se začalo probouzet moje vnitřní divoké já. A bylo připravené na akci.

„Jdeme,“ zašeptal chraplavě, protože se rozsvítila zelená.

Jenže pak změnil názor, jednu ruku mi přitiskl na tvář a vášnivě mě políbil. Naše pohledy se setkaly a já v jeho hnědých očích uviděl vlastní šťastný odraz.

Z té noci se vyklubal fantastický, nečekaný dárek. A já ho nehodlal promarnit. Odlepil jsem se od sloupu a stiskl mu loket. „Stihneme to,“ naléhal jsem, i když čas na přechodu odpočítával poslední vteřiny.

Se smíchem jsme spolu přeběhli ulici. „Tudy.“ Rychlým krokem jsme minuli několik nízkých budov.

Vlastně mi připadaly povědomé. V téhle části města jsem už byl. „Ve které ulici bydlíš?“ zeptal jsem se. „Henryho ulice,“ odpověděl.

„Já taky.“

Zmateně se na mě podíval. „Doopravdy? Jaké číslo?“

„Čtyřicet jedna.“ Ukázal jsem na můj blok. Na rohu, ke kterému jsme se blížili, jsem rozeznal lahůdkářství. Byli jsme už blízko.

Najednou se zastavil. „Ty si ze mě děláš prdel.“

Uf. „Ne, nedělám. Včera jsme se přistěhovali. Třípokojový byt ve druhém patře.“

Zůstal stát s otevřenou pusou a z jeho výrazu vyzařovala čistá hrůza. „Do prdele, to ne. Vedle mě bydlí malá holka. A nějaká žena. Viděl jsem ji. Je celá potetovaná. Ty jsi ženatý?“

„Ne!“ vyjekl jsem. „To je moje sestra.“

Zavřel oči a zavrtěl hlavou, jako kdyby doufal, že až oči znovu otevře, já budu pryč.

A to jsem vlastně byl. Nechápatě jsem zíral na toho atraktivního muže a docházelo mi, že moje noc zmizela v nedohlednu. „Takže jsme sousedé?“

„Bydlím přes chodbu,“ vyštěkl. „Hergot.“

„Je to tak zlé?“ zeptal jsem se. Pořád jsem se držel možnosti, že mému novému sousedovi nebude va-

dit, že bydlíme vedle sebe. „Tedy, myslel jsem na to, abych nemusel dojíždět.“

Jenže všechno bylo špatně. Poznal jsem to z jeho napjatých ramen. A také z toho, jak se podíval k obloze a zařval: „DO PRDELE!“ Rozhodně si nedělal legraci.

„Nemusíš se hned vztekat,“ zamumlal jsem. „Asi bych měl odejít.“

V jeho povzdechu bylo cítit zoufalé zklamání. Nejspíš by mi to mělo lichotit. „Hele, je mi líto. Ale já nejsem na náhodné známosti. Nikdy. Z mnoha důvodů. Musíme zapomenout, že se něco takového vůbec stalo.“

„Jo, chápu,“ zabručel jsem.

„Dobrá. Promiň.“ Zamračil se a odvrátil zrak. „Do prdele,“ řekl ještě jednou.

A pak najednou odcházel. Vydal se směrem, ze kterého jsme přišli. Pryč od vlastního domu, pryč ode mě.

Změna situace mě naprosto šokovala. Zdrceně jsem se díval, jak jeho vypracovaný zadek mizí v dáli.

„Oukej,“ zašeptala Reggie. „Proč vypadáš tak zničeně?“

Seděli jsme vedle sebe na pohovce, zatímco Jordyn konečně ležela ve své posteli. Byla příliš rozrušená a nemohla usnout. Myslím, že na vině bylo přestěhování do nového města.

„Dobrá...“ Podíval jsem se k zavřeným dveřím její ložnice. „Málem se mi to povedlo. V baru jsem potkal jednoho kluka. *Skvělého* kluka. A byl jsem kousíček od toho, abych se s ním vyspal.“

Oči se jí rozzářily. „Můj bože, fakt? Co myslíš tím málem?“

„On vycouval,“ zašeptal jsem. „Ukázalo se, že bydlí v tomhle domě. V tomhle *patře*.“

Sestra otevřela pusu dokořán, takže byl vidět piercing v jazyku. „Nepovídej. Fakt? V tomhle patře je jen jeden další byt.“

Prudce jsem přikývl. „Když jsme to zjistili, tak se děsně rozčílil. Zaplést se se svým sousedem není zrovna nejlepší, vid’? Potkáš se s ním pokaždé, když jdeš vynést odpadky.“ Zabořil jsem prsty do vlasů. „Ale jeho reakce byla dost přehnaná.“

„Kruci,“ zašeptala.

„Jo,“ vydechl jsem. „Možná s někým chodí. I když to pochybuju. Nebo svoji orientaci přísně tají?“

Reggie zavrtěla hlavou. „Já mám jinou teorii. Vzpomněla jsem si na realitní makléřku, která ti pronajala byt. Připsala něco ke klíčům. Počkej...“ Sestra vyskočila z pohovky a došla k jídelnímu stolu plnému nepořádku. Byli jsme uprostřed vybalování a všude byl zmatek. „Tady.“ Vytáhla z hromady kousek papíru a podala mi ho.

Gavine, vítejte v naší čtvrti. Několik budov na Henry Street vlastní Brooklynská hokejová asociace. Jsem si jistá, že se Vám dostane vřelého přijetí!

„Jasně.“ Když jsem hledal byt, makléřka mi řekla, že pár, co vlastní hokejové týmy, má i několik obytných budov. Byty pronajímají jen lidem, co pracují pro jejich organizaci. A když mezi ně patříš, dostaneš nejlepší nabídku ve městě.

Já mezi ně určitě patřil, takže jsem požádal, aby mi nejdřív ukázala tyto domy. Proto jsme skončili v bytě se třemi ložnicemi, za který jsme platili stejně jako za byt se dvěma ložnicemi kdekoli jinde.

„Asi to nebylo tak vřelé uvítání, jak sis představoval,“ řekla Reggie. Najednou se rozesmála.

„Jo, je to špatný.“ Doopravdy špatný. Vzadu na krku mi naskočila husí kůže. Budu snad pracovat s Hudsonem? Byl tohle důvod, proč se tak zděsil, když zjistil, že jsme sousedé?

Popravdě, v tom případě bych se cítil lépe. Začít si něco s kolegou není nejlepší nápad. Nejspíš mu to došlo dřív než mně.

Rozhodně to bylo lepší než moje další teorie. Že se jedná o nevěrníka. Nebo se stydí přiznat, že se mu líbí muži.

Musím to hned zjistit. Vstal jsem a popadl laptop, který ležel na mé posteli. Vrátil jsem se na pohovku, otevřel Google, a protože jsem neznal příjmení, zadal jsem „Hudson, brooklynský hokejový klub“.

Na sportovní webové stránce se okamžitě otevřel článek doplněný fotografií chlápka, se kterým jsem se před hodinou málem vyspal. *Chicago prodalo Brooklynu obránce Hudsona Newgatea.*

Přidušeně jsem vykřikl a Reggie mi vytrhla počítač z ruky. „K čertu. To je *on*? Tenhle sexy chlap?“

„Můj bože,“ zaskuhral jsem. „Je to *hokejista*. To nedává smysl. Proč seděl v baru, když jeho tým měl zápas?“

Jedině...

Znovu jsem popadl počítač a napsal: „Hudson Newgate, zranění.“ Jo. Objevil se několik dní starý článek s přehledem zraněných. *Kvůli zranění dolní části těla bude Hudson Newgate tři zápasy mimo hru.*

„Do prdele. Do prdele, do prdele, do prdele...“

„Zhluboka dýchej,“ uklidňovala mě moje sestra.

„Neeeeee,“ zakvílel jsem. „Nejenže spolu budeme pracovat, ale za šestatřicet hodin budu nejspíš masírovat jeho zranění ve *spodní části těla*.“

Zachechtala se. „Výhody tvojí práce. A co víc, bratříčku. Vždycky jsem věděla, že jsi roztomilý, ale ty sis dokázal v baru nabrknout profesionálního sportovce! No tak, Gavine!“

„Šššš.“ Prudce jsem zavřel laptop. Jako kdybych tím mohl napravit všechny škody. „Ty to nechápeš. Netušil jsem, co je zač, a tak jsem si pustil pusu na špacír. Mluvil jsem o jeho týmu!“

„Skutečně?“ Culila se od ucha k uchu, jako kdyby to byla ta nejskvělejší historka, jakou kdy slyšela.

„Přestaň se smát! Zeptal se mě, co si myslím o obráncích. A já řekl...“ Nejradši bych umřel. „Já řekl, že z nich nejsem moc nadšený.“

Zahihňala se.

Nenávidím svou sestru.

„Ach, Gavine! Určitě to nebylo tak hrozný, když pak chtěl...“ Ztlumila hlas. „... leštit tvýho pind'oura.“

Hlava mi padla do dlaní a znovu jsem zasténal. „Možná byl jen hodně nadrženej.“

„Kdo mohl tušit, že Brooklyn má homosexuálního hráče? To je skvělý.“

Žaludek se mi sevřel strachem. „Reggie? Tohle nesmíš nikomu říct. Je jasný, že o tom nikdo neví.“

„Mlčím jako hrob,“ odpověděla. „Možná to nebude tak horké. Třeba s tím vyšel ven před svými spoluhráči.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pochybuj. Když jsem byl na pohovoru, řekl jsem hlavnímu trenérovi, že jsem gay a že se tím netajím. On tvrdil, že tým nebude nikoho diskriminovat.“ Můj šéf Henry se mi doopravdy líbil a ještě před pěti minutami jsem se na novou práci těšil.

„To je fajn, ne?“

„Jo. Jenže pak přiznal, že v organizaci je pár lidí s jinou sexuální orientací. A já se zeptal, jestli jsou

mezi nimi muži. Protože v hokeji nejsou queer lidi vítaní. Odjakživa. Odpověděl, že pokud ví, jedná se jen o hráčky v ženském týmu.“

„Ach.“ Kousla se do rtu. „Takže tvůj nový přítel má tajemství.“

„Vypadá to tak.“

„Krucí,“ řekla. „Asi nebude moc rád, až tě zase uvidí, vid’?“

„Nejspíš.“

Smutně se na mě podívala. „Je mi to líto, Gave. Jen doufám, že tě to neodradí a pokusíš se v barech seznámit s dalšími sexy muži. Víš, Eddie by nechtěl, abys zůstal po zbytek života sám.“

Bylo mi jasné, že má pravdu. Ale vůbec to nesnížilo trapnost situace.

Poté Reggie zmizela ve své malé ložnici.

Moje sestra s námi bude zadarmo bydlet šest měsíců, než odjede na turné jako basistka punkové kapely. Na oplátku bude skoro každý den vyzvedávat Jordyn ze školy a bude ji hlídat, než přijdu domů.

Byla to skvělá dohoda, i když náš byt byl trochu přelidněný.

Zabrán do vlastních myšlenek jsem zamkl vchodové dveře a odešel do postele. Zíral jsem na neznámý strop a poslouchal zvuky New Yorku, které ke mně doléhaly zvenčí.

Už jsem napůl spal, když mě napadlo, že moje ložnice sousedí s bytem Hudsona Newgatea.

Neznal jsem dispozice jeho bytu, ale možná jsme v tu chvíli leželi jen pár metrů od sebe.

Jenže ne tak, jak bych si představoval.

ČTVRTÁ KAPITOLA

HUDSON

ZROVNA JSEM DĚLAL na lavičce místo pro spoluhráče, když můj telefon začal vyzvánět melodií „Pod palcem“.

Krucí. „Čí to je zvonění?“ zeptal se Drake se smíchem. „Tvýho táty?“

„Uhádl jsi. Radši bych to měl vzít.“ Můj otec byl zároveň mým agentem. A nesnášel, když jsem ho ignoroval.

„Tak dělej,“ povzbuzoval mě Drake. „Mě si nevšímej.“

Telefon nepřestával vyhrávat melodií od Rolling Stones, a tak jsem vyšel na chodbu, abych měl trochu soukromí. „Ahoj, tati,“ řekl jsem, jakmile jsem se dostal z doslechu.

„Nazdar, Hudson!“ Z jeho hlasu bylo cítit radostné nadšení, které ostatní klienti milovali, ale dnes jsem byl z toho akorát otrávený. „Co dělá tvůj bok?“

„Je to lepší,“ odpověděl jsem. Jinou odpověď by stejně neakceptoval.

„Doufám, že se o sebe dobře staráš. Cvičíš? Dbáš na správnou výživu?“

„Ano, pane.“

„Co takhle dostatek spánku?“

„Jasně,“ zalhal jsem. Ve skutečnosti jsem poslední dvě noci strávil tím, že jsem zíral do stropu a přál si, abych mohl spát na boku, který mě pořád bolel. Dobrá, taky mě pronásledovaly myšlenky na nového souseda. Uvažoval jsem, co je zač a co si myslí o mně a mém podivném chování předevěčirem v noci.

Od toho večera jsem ho nepotkal. Ani venku, ani na schodišti, ani tady.

Ale mám strach. Ve druhém patře jsou jen dva byty. Dům vlastní milionářský pár Nate a Rebecca Kattenbergerovi, kterým patří i hokejový tým. Novým nájemníkem proto musí být Gavin, nebo jeho sestra.

Na druhé straně můžou pracovat kdekoliv v království Kattenbergerových, kteří jsou majiteli několika společností a taky dvou hokejových týmů.

Jestli existuje nějaký Bůh, tak se s ním v práci nikdy nepotkám.

„Jsi připravený na dnešní zápas?“ zeptal se otec.

Je to tady. „Já dneska večer nehraju, tati.“

„Cože? Proč?“ vyštěkl. „Nemůžou tě takhle přehlížet! Zavolám Karl...“

„Tati, *to ne*. Chtěl jsem říct... to není třeba.“ Zavřel jsem oči. Nestává se často, abych odporoval parnímu válci, jako je Derek Newgate. Hlavně na to musím jít opatrně. „Kouč dneska ráno mluvil s oběma specialisty i s naším kondičním trenérem. Nedělej si starosti. Je o situaci dobře informovaný.“

„Hmm,“ ozval se zadumaně otec.

A já jako hodný syn čekal.

Můj otec je hokejový veterán, který dvakrát vyhrál Stanley Cup. A nyní byl velmi žádaným sportovním agentem. Kdyby seřadil hodnotu své klientely, nedo-

stal bych se ani do top 20. Znal každého v hokejové branži, včetně mého trenéra. Kdysi spolu hráli v jednom týmu. A kouč by otce nejspíš se smíchem odbyl.

Ale i tak. *Nech to být, tati.*

„Dobrá. Ještě jednu hru,“ řekl, jako kdyby to záleželo na něm. „Bereš léky proti zánětu a leduješ to?“

„Mám je předepsané, přísahám. A v té zatracené ledové lázni prakticky spím.“

Zachechtal se. „Dobrá. Víím, že na tom pracuješ.“

Nedělám nic jiného.

„Já jen že jsi v novém týmu teprve čtyři týdny, a to není nejlepší čas na zranění. Je třeba, aby v tobě viděli nový parní válec na modré čáře.“

Opřel jsem hlavu o zeď a nechal ho mluvit. Jako kdybych na to samé nemyslel každý den.

Dokonce ještě před snídaní.

„Hlavně ať během čekání nezlenivíš. Posiluj horní část těla. Chod' na všechny video meetingy.“

Jo, tím žiju celé dny.

„Určitě se uzdravíš a usadíš se tam. Brzy si v Brooklynu nedovedou představit, jak bez tebe mohli žít.“

„Jasně,“ řekl jsem, protože v tomhle dramatu to byla moje role. Navíc jsem tomu chtěl věřit.

„Hlavu vzhůru, Hudson. Ty to zvládneš.“

„Díky, tati.“ Neskutečně na mě tlačil, ale oba jsme chtěli to samé. A k jeho dobru musím říct, že mi nikdy nevyčetl věc, která nás oba trápila. Pět let jsem střídal různé týmy, a to není nejlepší vizitka.

Připadal jsem si jako pes, který neustále hledá stálý domov, ale všichni ho po pár měsících vrátí do útulku. *Je skvělý, nikdy nečůral na koberec, ale do naší rodiny se nehodí.*

Oba jsme zavěsili a já se vrátil do posilovny. Uvědomil jsem si, že jak jsem deset minut nehybně stál,

ztuhl mi kyčel. Na mém místě už někdo seděl, a tak jsem zamířil k podložce, abych se trochu protáhl.

„Hej, Newguyi?“ zavolal Castro. „Máš u sebe telefon? Potřebujeme nějakou hudbu. Něco retro. Třeba Santanu.“

„Jasně,“ řekl jsem a podal mu telefon. Stačilo pár kliknutí a ozval se Santana se svou kytarou.

„Díky, Newguyi.“

V odpověď jsem mu přátelsky zasalutoval. Pravdou je, že jsem tu přezdívku – Newguy neboli Nový kluk –, která pálila jako oheň, nenáviděl. Castro tím určitě nic nemyslel, moje příjmení Newgate se k tomu přímo nabízelo.

Jenže po pěti změnách klubu během pěti let, kdy jsem si den po dni musel zvykat na nové tváře, mě zatraceně štválo být pořád novým klukem. Bylo to vyčerpávající a nepohodlné. Naučil jsem se podepisovat krátkodobé nájemní smlouvy, nekupoval jsem moc nábytku, nemohl jsem mít domácího mazlíčka.

To byla jen menší část nevýhod. Nejhorší pro mě bylo neustálé přizpůsobování hry potřebám nového týmu. Člověk měl hlavu jako balon, než se naučil jména, přezdívky a zvyky spoluhráčů. Musel jsem poslouchat kouče, jako kdyby moje práce závisela na absorbování každého jeho slova.

Protože na tom závisí.

Překulil jsem se, přitáhl jedno koleno k hrudi a masíroval si druhý bok. Většinou s tím pomáhají kondiční trenéři, jenže já dneska žádného neviděl.

V okamžiku, kdy mě to napadlo, ozval se na chodbě Henryho hlas. „Mužská posilovna je po ranním rozbruslení napůl prázdná. Někteří kluci si dají malý trénink, jiní jdou rovnou domů, aby si před zápasem trošku zdřímli.“

Henry asi někomu ukazuje zařízení. Najednou jsem zavěťřil, jako kdyby se výrazně změnil tlak vzduchu.

Do dveří vešli dva muži a mě málem ranila mrtvice.

Ach ne. Kruci. To je *on*. Gavin, můj známý z baru. Gavin s jasně šedýma očima a krásným úsměvem. Na sobě měl sako Brooklynu a na uniformě kondičního trenéra připnutou ID zaměstnance.

Svatá prostoto. Pod svalnatou paží držel desky, na kterých bylo moje jméno. Hergot. To je zlé. On bude pracovat pro náš tým?

V příštích pár sekundách jsem si představil, jak si kleká na podlahu, bere do ruky moji nohu a přitiskne mi ji k hrudi, zatímco se dívám na jeho tmavě blondáté vlasy a vypracovanou hrud', kterou bych tak rád prozkoumal jazykem.

„Lidičky, poslouchejte!“ řekl Henry a zatleskal. „Rád bych vám představil Gavina Gillise. Dneska se připojil k vedení týmu jako moje pravá ruka.“

Všichni hráči se otočili a natáhli uši, O'Doul vypnul Bluetooth reproduktor.

Najednou nastalo úplné ticho.

„Děkuji, chlapci,“ řekl Henry. „Gavin je náš senior kondiční trenér. S hokejovým týmem ještě nikdy nepracoval, ale to nevadí. Naposledy byl zaměstnaný na univerzitě v New Hampshire, kde se staral o mužský fotbalový tým a ženský tenisový tým...“

Vůbec jsem nevnímal, co Henry říká, jen jsem pořád zíral na Gavina. Stál vedle Henryho a napůl se usmíval jako člověk, který musí poslouchat, jak ho někdo chválí, a on neví co s tím. Sledoval jsem, jak se všemi hráči, jednom po druhém, navázal oční kontakt.

Naposledy se dostal ke mně, protože jsem seděl na zemi v rohu místnosti. Když mě uviděl, rychle od-